

AYLA ÇINAROĞLU

Beyaz Benekli At

Resimleyen: Mustafa Delioğlu

©tudem

Beyaz Benekli At

AYLA ÇINAROĞLU

ENVER NACİ GÖKŞEN - Öykü Yarışması 1988 Üçüncülük Ödülü

© 2014, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sok. No:10/51
Alsancak-Konak/İZMİR

Yazar: Ayla Çınaroğlu

Resimler: Mustafa Delioğlu

Düzeltili: Gökçe Uslu

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Mahküy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Baskı: 1995

(Kitabın ilk altı baskısı Uçanbalık Yayınları tarafından gerçekleştirilmiştir.)

(İlk sekiz baskı toplam 17.000 adet)

Dokuzuncu Baskı: Ekim 2016 (2000 adet)

ISBN: 978-9944-69-961-7

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

Beyaz Benekli At

AYLA ÇINAROĞLU

 tudem

AYLA ÇINAROĞLU

1939 yılında Ankara'da doğan Ayla Çınaroğlu, 1961 yılında Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Grafik Sanatlar Bölümü'nü tamamlayarak grafiker olarak çalışmaya başladı. 1972'den bu yana çocuklar için yazmaya ve kitaplarının bir bölümünü resimlemeye devam eden Çınaroğlu'nun öyküleri ve şiirleri birçok çocuk dergisinde yayımlanmıştır. Türkçe ders kitaplarında da eserlerine yer verilen Çınaroğlu, bazı yurt dışı basın organlarında yazar ve çizer olarak tanıtılmıştır. Kalem aldığı bazı oyunları Devlet Tiyatroları ve İstanbul Şehir Tiyatroları repertuvarlarına alınmıştır. Ayla Çınaroğlu, 2006 yılında ÇGYD (Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği) önerisi ile IBBY (International Board on Books for Young People) Yazın Onur Listesi'nde (Certificate of Honor for Writing) yer almıştır. 2007 yılında Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nde adına özel bir sempozyum düzenlenen Ayla Çınaroğlu 2008 yılında ÇGYD tarafından IBBY Andersen ödülü Türkiye adayı olarak gösterilmiştir.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Çikolatayı Kim Yiyecek (öykü)

En Büyük Takım Bizim Takım (öykü)

Beyaz Benekli At (öykü)

Altın Kanatlı Topçin (öykü)

BEYAZ BENEKLi AT

Annem, yastığımı düzelterek yatağımın içinde dik oturmamı sağladı:

— Ah Bora, ah, dedi, dün gene çok koştun, çok terlettin kendini. Soğuk su da içmişsindir kuşkusuz benden gizli. İşte hastalandın gene. Hiç söz dinlemiyorsun.

Elindeki dereceyi iyice salladı ve pijamamın altından tenime, koltuğumun altına yerleştirdi. Gerçekten her yanıma ateş gibi yanıyor, başım ağrıyordu. Gözlerimi açık tutmakta güçlük çekiyordum.

— Dur, dedi annem, hiç kıpırdama. Ben bu arada gidip sana bir bardak limonata yapayım. Bir de aspirin içersen iyi gelir.

Öfl.. Ne kötü. Dışarı çıkıp arkadaşlarımla oynayamayacaktım bugün. Aslında buna ne gücüm vardı ne de isteğim. Ama karşıda, dolabın yanında dayalı duran sopadan atım, sanki “Hadi gel, gidelim, koşalım, oynayalım. Ne vardı şimdi hasta olacak, bak hava ne güzel,” der gibi bakıyordu bana.

Annemin, kırmızı üstüne küçücük beyaz benekleri olan kumaştan, kardeşimin etekliğinden artan basmadan özene bezene dikip, içini paçavrayla doldurduğu başı biraz yana doğru eğilmişti. Artık beyaz yünlerden yapılmış yelesi dağınıktı, biraz da kirlenmişti. Kara düğmeden gözleri, bir köşeye atıldığı için üzgün, sanki beni suçlar gibiydi. Ama çok yersizdi bu suçlama. Çünkü böyle hasta olmamda onun da payı vardı aslında; onun sırtında koşmuş ve terlemiştim. Şükretsin ki annem onu da suçlamıyordu şimdilik.

Limonatayla aspirini getirdi annem. Önce koltuğumun altındaki dereceyi çıkarıp baktı:

– Mmm... Tabii, otuz sekiz buçuk. Daha da çıkmazsa çok iyi. Hadi, iç şunu da yat, biraz dinlen bakalım. Bugün oyun moyun yok. Ben de bir güzel çorba pişireyim sana.

Limonatanın hatırı için aspirini nazlanmadan yuttum. Serin serin hoşuma gitti limonata.

Annem odadan çıkınca, yatağımın yanındaki küçük dolabın üstünde duran kolonya şişesine uzandım güçlüklerle. Alnıma, kollarıma bolca sürersem biraz daha ferahlarım diye düşündüm. Kapağını açıp avcumun içine boca ettim kolonyayı.

Kolonyayı?.. Ne kolonyası? Kolonya değildi ki bu!..

Neydi ya, neydi?..

Ne garip şey. Elime şişeden akan sıvı biçim değiştiriyordu, renk değiştiriyordu. Avcumun içinde minik, saydam, evet evet, minik saydam, renkli insancıklara dönüşüyordu.

Ben, kolonya şişesini hayretler içinde sallamayı sürdürüyordum. Her sallayışımda, başka başka renklerde, küçücük birer insancık dökülüyordu, yani akıyordu... Yani oluşuyordu elimde; yeşil, mavi, turuncu, mor, pembe, sarı, saydam insancıklar...

Camdan yapılmış gibi, renkli camdan minicik oyuncaklar gibiydiler. Ama canlıydılar. Elimden, hoop, hemen yatağımın üstüne atlıyorlar ve bir sıra oluşturuyorlardı ayakucumda, yorganımın düzlük oluşturduğu yerde.

Kırk elli kişi olmuşlardı sanırım. Ben ancak o zaman, şaşkınlıktan bir karış açılmış olan ağzımı kapayarak durmayı ve şişeyi çevirmeyi

akıl edebildim. Şişeyi salladığım sürece, yüzlerce, binlerce insancık çıkacak gibiydi içinden.

– Heey, küçük, daha dört kişi var içerde, onları da çıkarmalısın.

Küçük insancıklardan biriydi bu seslenen. Sıranın baş tarafında duran yeşil bir insancık bana sesleniyordu:

– Hadi, lütfen çıkarıver onları da.

Hiç düşünmeden gene çevirip sallamaya başladım şişeyi. Elime dört insancık daha aktı ve koşarak sıradaki yerlerini aldılar. Şimdi bir tabur asker gibiydiler; bir tabur oyuncak asker.

Bastaki yeşil olanın verdiği komutla yürümeye başladılar:

– İleriii marş!..

Yatağın kenarına gelince yere atlıyor ve yürüyüşlerini sürdürüyorlardı sırayı hiç bozmadan.

– Heey, durun, durun, diye seslendim arka-larından, nereye gidiyorsunuz?..

Gene öndeki yeşil insancık yanıtladı sorumu, anlaşılan başkanları oydu:

– Gidiyoruz küçük, sağ ol. Hoşça kal.

Bu da yanıt mı yani?..

Gidiyorlardı işte. Küçücük boylarından umulmayan bir hızla yürüyorlardı. Hemen kalktım yataktan ve izlemeye koyuldum.

Öyle hızlı gidiyorlardı ki, onlara yetişebilmek için koşmaya başladığımda, çevremdeki her şey bu hız içinde eridi, silindi, kayboldu.

Büyük, bomboş bir düzlükte ilerliyorlardı. Koşuyordum, koşuyordum ama yetişemiyordum bir türlü. Birden ayağım bir taşa takıldı, düştüm:

– Ayyy!..

Dizim fena halde acımişti, bağırmıştım elimde olmadan. Sesim boşlukta yankılandı birkaç kez.

Beni duyunca durdular. Sırayı bozmadan geri dönüp yanıma geldiler koşa koşa. Ben yere oturmuş, acıyan dizimi ovuşturuyordum.

– Küçük, dedi yeşil başkan, neden geliyorsun arkamızdan?

Boyuna bosuna bakmadan beni azarlar gibi konuşuyordu. Can acısı ve kızgınlıkla bağırdım:

– Ben küçük değilim, küçük sizlersiniz. Hem... Hem önce ben size bir soru sormuştum “Nereye gidiyorsunuz?” diye.

– Doğru, seni yanıtlayamadık, haklısın. Çünkü bu gereksizdi. Yani senin bunu bilmen, öğrenmen gerekmiyor. Kusura bakma lütfen, uygun değil işte. Bir an önce evine, yatağına dönsen, uyusan daha iyi olur. Güzel bir

de düş görürsün belki. Hadi, hadi küçük, dön artık evine.

– Hayır, hayır dönmeyeceğim. Sizlerden, hepinizden büyüğüm ben. Küçük sizsiniz. Nereye gittiğinizi, kim olduğunuzu söylemezseniz ve bana “küçük” demekten vazgeçmezseniz ben de sizi engellerim, bir yere gidemezsiniz.

Ayağa kalktım ve önlerine dikildim:

– Bir yere gidemezsiniz işte, diye yineledim.

Koskocaman bir insandım onların yanında. Parmak kadar boyları vardı, benden korkmalıydılar. Oysa gülmeye başladılar. Kahkahalarla gülüyorlardı bana bakarak.

– Durun, durun, dedi başkan, susturdu onları. Sonra da bana döndü:

– Doğru, dedi, bizler senden küçüğüz. Küçük ya da büyük olmak tek başına ne işe yarar ki? Güçlü olmaya gelince, bunu da övünç nedeni yapmaya hiç gerek yok.

Bana bir şeyler anlatmak ister gibiydi, vazgeçti.

– Neyse, neyse, dedi, tartışmak anlamsız.

Az önce düşmeme neden olan taşın yanına yürüdü, tek başına kaldırıverdi yerden. Oldukça da büyük bir taşıtı hani. Benim bile yerinden oynatmam zordu, altında ezilip kalması gerekirdi. Ama o hiç güçlük çekmeden

kaldırdı ve fırlatıverdi. Taş, havada ince bir ısıklık sesi çıkararak gitti, gitti, ta uzaklarda gözden kayboldu.

Çok şaşırmıştım, çok da utanmıştım doğrusu. Bu güçle, istese beni bile fırlatabilirdi havaya.

– Özür dilerim, çok güçlüymüşsünüz, demek zorunda kaldım. Sonra ekledim hemen:

– Amacım sizlerle çatışmak değildi ki zaten. Yalnızca kim olduğunuzu, nereye gittiğinizi öğrenmek istemişim.

Başkanları gene:

– Yok, yok, dedi, bu olamaz. Yalnızca bilmelisin ki dostunuz senin.

Öteki insancıklar da hep bir ağızdan bağır-maya başladılar:

– Evet, dostunuz. İnan, bizler senin dostunuz...

İşte o an bir uğultu karıştı seslerine. Derinden derine bir uğultu başladı.

Sustular. Korkuyla birbirlerine baktılar. Uğultu yaklaştı, yaklaştı ve birden bir şimşek çaktı, ışıktan bir şey görünmez oldu. Ardından da korkunç bir gök gürültüsü patladı.

Ne yapacaklarını şaşırdılar. Birbirlerine iyice sokuldular:

– Eyvah, yağmur... Yağmur geliyor. Yandık,

mahvolduk. Ne yapacağız Şimdi, ne yapacağız?..

Panik içindeydiler, ağlaşıp duruyorlardı.

– Neden korkuyorsunuz? Bunca g  cl   olduğunuz halde neden korkuyorsunuz ki? dedim, bakın ben hiç korkuyor muyum? Alt tarafı bir yaz yağmuru işte.

– Sen korkmazsın tabii, dedi i lerinden biri, senin eriyecek bir yanın yok ki...

– Oysa biz eriyip gideriz, diye sürdürdü başka biri, hiçbir iÇ yapmadan, hiçbir Őeye yaramadan; bir iz, bir anı bırakmadan erir gider, yok oluruz yağmur yağarsa. İŞte, işte başladı bile...

İri yağmur damlaları düŐmeye baŐlamıŐtı tek t  k, gökyüzü kapkaraydı. İnsancıklar Şimdi umutsuzca, ağlamaktan başka bir Şey yapmadan bekliyorlardı yağmurun Őakırdamasını.

Demek ki bu küçük, renkli, sevimli insancıklar, tıpkı Şeker gibi, akide Şekeri gibi eriyip yok olacaklardı. Çok duygulanmıştım. Onların böyle, küçük bebekler gibi ağlaşmalarına dayanamıyordum.

– Hayır, diye bağırdım, erimeyin ne olur, bir Şeyler yapalım, bir Şeyler yapalım!..

Ama ne yapmalıydık? Çevrede sığınacak hiçbir yer yoktu, uçsuz bucaksız bir   ldeydik sanki. Yağmur damlaları sıklaŐmaya baŐlamıŐtı,

daha fazla düşünecek zaman yoktu. Hemen pijamamın üstünü çıkardım:

– Gelin, girin altına, dedim, ben sizi korurum.

Bu kez çok daha yakından bir şimşek çaktı ve bir gök gürültüsü daha patladı. Ardından da yağmur, bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı.

Tüm insancıklar pijamamın altına sığınmışlardı. Ben de dizlerimi yere dayamış, sırtımı yağmura vermiş, onların ıslanmasını önlemek için gövdemle bir çadır oluşturmuştum.

Yağmur damlalarının sırtıma, tenime düşüşü beni ürpertiyordu. Kendi kendime, “Ateşim daha da yükselmese bari,” diye düşünüyordum. Üşüyordum, ama bunu belli etmemeye çalışıyordum:

– Üzülmeyin, uzun sürmez bu yağmur, şimdi diner, diye avutmaya çalışıyordum insancıkları. Çünkü hâlâ ağlaşıp duruyorlardı pijamanın altında.

Gerçekten de az sonra yağmur dindi, hava birdenbire açıldı. Masmaviydi gökyüzü şimdi ve pırl pırl bir güneş vardı.

Sevinç çılgınlıklarıyla hoplayıp zıplamaya başladılar. Ben de ıslanan pijamamı iyice bir sıktım, sonra güneşe karşı bir iki kez çırpıttım. Kuruverdi hemen, geçirdim sırtıma.

Beyaz Benekli At

Demek ki bu küçücük renkli sevimli
insancıklar, tıpkı şeker gibi, akide şekeri
gibi eriyip yok olacaktı.

Çok duygulanmıştım.

Onların böyle, küçük bebekler gibi
ağlaşmalarına dayanamıyordum.

- Hayır, diye bağırdım, erimeyin ne olur,
bir şeyler yapalım, bir şeyler yapalım!..

ISBN: 978-9944-69-961-7

9 789944 699617

www.tudem.com